

ט"ז אייר ה'תשע"ד 16.5.14

מגזין מס' 279

שבת פרשת בחוקותי/ל"ג בעומר

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

הכתב הלאומי

לכל יהודי הבחירה והיכולת והרשות

על כל אחד ואחד לדעת, כי הוא יתברך בהשגחתו הפרטית נותן לכל אדם האפשרות להביא רצון העליון יתברך מן הכח אל הפועל, בקיום המצוות ובחיזוק היהדות ותורתנו הקדושה בכל עת ובכל מקום שהוא, ואין הדבר תלוי אלא בעבודתו.

התבוננות בדרך אפשר בטמון בפתגם ובאמרה החסידיים

על היהודי לעורר את בחינת הדעת דקדושה הטמונה בתוככי כל נפש ונפש מבית ישראל, ביניקתה משורש נשמת משה רבנו עליו השלום (בר דעת הוא החותר להבחין בין אמת לשקר בין עיקר לטפל, ומתייגע על ההתמקדות בעיקר תוך הסחת הדעת מן הטפל).

החסידות אשר אפילו התחתון שאין תחתון למטה ממנו, לא נברא אלא לשם עבודת האדם לקונו - לעשות לו יתברך דירה בתחתונים.

אמנם, כדי שיהיה בכחו למלא שליחותו (עבודתו לקונו), ניתנה לכל יהודי הבחירה, וכן היכולת והרשות - לעשות, לדבר ולחשוב גם מה שהוא נגד תאות לבו והפכה ממש.

שזוהי שליחותנו כיהודים להמשיך את פנימיות הרצון העליון בעולם הזה הגשמי, ע"י עבודת ההתבוננות לגלות אמיתתו של כל דבר וענין. התבוננות זו מאירה באור חדש את הכרת האדם המודעת, עד אשר, אט אט, הולכת ומשתפרת גם יכולתו לרומם בפועל את הנהגתו

על כל אחד ואחד לדעת, כי הוא יתברך בהשגחתו הפרטית נותן לכל אדם האפשרות להביא רצון העליון יתברך מן הכח אל הפועל - בר הדעת הוא המזכיר לעצמו בכל עת ובכל שעה כי כל מאורעות העולם בכלל וכל אשר יארע לו בפרט, הכל מאת ה' יתברך לתכלית עבודתו לבוראו. ומכיון שכך, הרי 'הכל בדיוק!' כלל גדול הוא כי עם עובדות אין 'להתווכח' אלא להמתיקן בתכליתן שלשמה נבראו - היא עבודת האדם למצוא בכל כלל ופרט בחייו את נקודת השליחות הפרטית שזימנה לו ההשגחה העליונה! וזהו שאמרו חז"ל "כל מה שברא הקב"ה בעולמו, לא בראו אלא לכבודו", ומבואר בתורת

היומיומית.

בקיום המצוות (מצוה לשון צוותא וחיבור) – מעשיו הטובים של האדם, דיבוריו הנקיים ומחשבותיו החיוביות שעל פי תורה, הם הם הכלים והצינורות הממשיכים אור אין סוף לעולם הזה הגשמי לזכנו.

ובחיזוק היהדות – המושג 'להיות אותנטי', לגבי היהודי, היא עצם השתדלותו הכנה ואומץ לבו לשוב לעצמיותו היהודית המקורית. חובה קדושה היא המוטלת על כל אחד ואחד לעורר בעצמו ובזולתו שאיפת אמת רצינית ללמוד ולקיים מורשת אבותינו, להעמיק ולהתחדש בה תדיר במגמת צמיחה מעלה מעלה ביתר שאת (בכמות) וביתר עוז (באיכות). ואזי, והוא העיקר, זוכה הוא להיות יהודי אותנטי המשמש בגופו ובנפשו עדות חיה לאמונת ישראל הנצחית, בתוך עולם שכמנהגו נוהג.

ותורתנו הקדושה – תורת ישראל אינה חכמה ככל שאר החכמות. המצוות שבתורתנו, תורת אמת (תורה לשון הוראה), אינן בגדר המלצה בלבד כי אם חיוב גמור.

ובאשר, כמאמר הזהר, 'אורייתא וקב"ה כולא חד' (התורה והקב"ה חד הם), הרי שעסק התורה של היהודי ביראת שמים, בביטול רצון האדם לרצון העליון שבתורה – ממשיך על הלומד קדושה אלוקית הפועלת עליו להיטיב דרכיו ולהתקדש במעשיו. וכמבואר בתניא ש'צד הקדושה אינו אלא השראה והמשכה מקדושתו של הקב"ה, ואין הקב"ה שורה אלא על דבר שבטל אצלו יתברך'. אשר על כן העדות הנאמנה להתעסקות הראויה (כדבעי) בתורה הקדושה – הוא הלימוד 'לשמה' המתבטא במידותיו הטובות של האדם הלומד.

בכל עת ובכל מקום שהוא – המתמסר לשליחותו, לחיות כיהודי, אינו מתפעל משום הפרעה או קושי בעולם ופועל בשווה בכל תמורות הזמן ובכל שינויי התנאים של מקומו הגשמי או הנפשי.

ואין הדבר תלוי אלא בעבודתו – היא נכונות האדם להשקיע עצמו בכל האמור בהתקשרות אמת ובנתינת מיטבו בעבודה (עבודה – לשון עיבוד וחינוך עצמי), 'ככל עבודת העבד לאדונו ומלכו' (תניא פרק מ"א).

חסידות היא השכלה אלוקית, ההשכלה שמוכיחה לאדם את קטנותו, ולאידך - עד כמה הוא יכול לרומם את עצמו.

(עפ"י 'היום-היום' י"ט אייר)

התוועדות ל"ג בעומר בחצר הרב-כלב
פרטים בלוח השיעורים ובעמוד 9

לוח שיטורים

לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש... (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש.

שימו לב: *התוועדות ל"ג בעומר בחצר משפחת כלב - פרטים בטבלה ובעמוד 9. השיעור בבאר שבע עובר לבית חב"ד המרכזי רח' שפירא 9. פרטים בטבלה.*

יום	עיר	כתובת	שעה	הערות	איש קשר
חמישי ט"ו אייר 15/5/14	ירושלים	'שמיא' נחלאות, רח' עזרא רפאל 25 (ליד אגריפס)	20:30	שיעור שבועי	ברלה קרומבי 054-9-457-145
מוצ"ש י"ז אייר 17/5/14	כפר חב"ד	התוועדות ל"ג בעומר עם הרב כלב חצר משפחת כלב - כפר חב"ד, בככר השניה ימינה, אחרי ישיבת תומכי תמימים שוב ימינה - חניה במקום.	23:00	חד-פעמי	אוריאל כלב 052-5-652-770
שלישי כ"א אייר 20/5/14	תל אביב	'ממעל ממש' רח' המלך ג'ורג' 15	20:30	שיעור שבועי	חנוך וינר 054-770-88-57
רביעי כ"א אייר 21/5/14	זכרון יעקב	אולם תכלית (מתנ"ס זכרון) דרך אהרן 4	21:00	אחת לשבועיים	שלומי 054-2-163-648
שני כ"ו אייר 26/5/14	באר שבע	בית חב"ד המרכזי רח' שפירא 9 פינת הרבי מליובאוויטש 1	20:00	אחת לשבועיים	אריאל רוזנטל 054-472-49-06
רביעי כ"ח אייר 28/5/14	פתח תקוה	רח' פינחס חגין 7 כפר גנים (מאחורי קניון גנים)	21:30	אחת לשבועיים	סיגל 050-6-255-376 רצוי sms

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

ל"ג בעומר

במערה.

ל"ג בעומר הוא יום מסוגל להתעוררות ולהוספה בגילוי והפצת פנימיות התורה, שבדורות האחרונים נתגלתה בהבנה והשגה ע"י תורת חסידות חב"ד.

מנהג שפשט בדורות עברו בכל תפוצות ישראל: ביום ל"ג בעומר היו אוספים את הילדים, ומספרים להם מעניני היום, אודות רשב"י וכו'. אחר כך היו יוצאים עמם אל השדה, והקטנים שבהם, גם הבנות, היו יורים חצים בקשת, והגדולים היו משמחים את לב הילדים במיני מתיקה.

בימינו עורכים תהלוכות וכינוסים לילדי ישראל ברוב עם ובפרסום גדול, בכל אתר ואתר. הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו היה נוכח בתהלוכות ובכינוסים, מעודד את המשתתפים ואומר לפני הילדים שיחה מיוחדת בעניני היום. בשיחותיו היה מדגיש כי רשב"י נמצא בתהלוכות.

הסכות ומנהגים

בל"ג בעומר אין אומרים תחנון; אין מסתפרים ביום זה, מלבד תספורת מצוה לילדים; מרבים בו בנתינת צדקה בהוספה מיוחדת; ביום זה מודגשת במיוחד ההשתדלות בענין 'אהבת ישראל'.

יש נוהגים להדליק ריבוי נרות בלילה בבית הכנסת (ובארץ הקודש נהגו הכל ב'הדלקות' פומביות) ועושים שמחה "בכל לב ונפש". וכנודע רצונו של רבי שמעון בר יוחאי (רשב"י) שישמחו ביום זה (השנה ל"ג בעומר חל במוצ"ש ולכן יש להתחיל את כל ההכנות וההדלקות רק לאחר צאת השבת).

נהגו לאכול ביצים בל"ג בעומר. בבית אביו של הרבי מליובאוויטש נהגו לאכול חרובים, לזכר החרובים שמהם ניזונו רשב"י ורבי אלעזר בנו במהלך י"ג השנים ששהו

ענינו של רשב"י – המשכת אלוקות בגילוי

שליחותה בגלגול נוסף, מכל מקום יום ההסתלקות הוא גמר העבודה שהיתה מוטלת עליה לפעול, על כל פנים בגוף הזה. ומצד זה ישנה מעלה מיוחדת ביום ההסתלקות הצדיק, יתירה על מעלות כל מעשיו ופעולותיו "כל ימי חייו" – היא מעלת התקבצותן והתכללותן של כל העבודות יחד.

יתירה מזו, בשעה שמתקבצות כל העבודות יחד,

האור העולה על כולנה

מבואר בפנימיות התורה כי שעת ההסתלקותו של צדיק היא נקודת השיא של שליחותו עלי אדמות. כל עניני עמלו ועבודתו "אשר עבד כל ימי חייו" מתקבצים ונכללים בסיום וגמר פעולת נשמתו בגוף הגשמי.

גם אם נותרו אי אלו ענינים שבגינם צריכה הנשמה לירד שוב לעולם הזה ולהתלבש בגוף אחר כדי להשלים

נשמתו לראות אלוקות בגילוי.

ולכאורה, מכיון שאפילו 'חיות הקודש' (מדרגה נעלית במלאכים) אינן רואות - איך יתכן שצדיקים במיתתם רואים? ואם זהו מצד מעלת הנשמות על המלאכים - היו הנשמות צריכות לראות גם כשחיות הן בתוך גוף? אלא שעל פי האמור מובן הדבר. בשעת ההסתלקות מתחדשת מעלת ה'סך הכל' (התקבצות כל העבודות יחד) ו'האור העולה על כולנה', מעלה שאליה אפשר להגיע רק בגמר העבודה.

יום שמחתו של רשב"י - למעלה מענין הגלות

על פי זה יובן המסופר בכתבי האריז"ל אודות ר' אברהם הלוי (מ'גורי האריז"ל) שהיה אומר בכל יום תפילת "נחם" (קינה על חורבן ירושלים, הנאמרת ביום ט' באב), לפי שהיה מקונן ביותר על חורבן בית המקדש ומשתוקק ונכסף לבניין הבית השלישי במהירה. ואולם, עם כל גדלותו וכוונתו הטהורה, הנה כשאמר "נחם" גם בל"ג בעומר במירון, הקפיד עליו רשב"י והדבר הזיק לו.

ומבאר אדמו"ר הזקן, שישנן נשמות יחידי סגולה שלגביהן לא היה כלל ענין החורבן. ואחד מגדולי ישראל אלה הוא רשב"י.

ובהגיע יום הסתלקותו, שעה שמתקבצים יחד כל מעשיו ותורתו ועבודתו שפעל רשב"י כל ימי חייו, ומתחדש ונוסף עליהן ה'אור העולה על כולנה' - הרי שביומו הגדול הזה מאירה דרגת האלוקות שלמעלה לגמרי מענין החורבן. ונמצא שאין ראוי להצטער ולקונן בל"ג בעומר על החורבן ובפרט ליהודי צדיק וקדוש כר' אברהם הלוי, שבהיותו מתלמידי האריז"ל הרי ידע היטב גודל ענין ההסתלקות וגמר העבודה כנ"ל, וגם ידע ענינו ומעלתו של רשב"י.

והביאור בזה. ענינו של רשב"י היה להמשיך "סתים

מתוסף אור נעלה ומופלא אשר הוא למעלה מכולן יחדיו.

כמו למשל, בשעה שמתקבצות יחד כמה אותיות, אזי לבד זאת שלכל אות ישנו פירוש וענין בפני עצמו, הנה כאשר מצרפים יחד כמה אותיות ונעשית תיבה (מילה), הרי שמתוסף דבר חדש - הכח המצרף את האותיות, תוכן התיבה, האור העולה על כולנה.

וכמו כן כשמצטרפים עשרה מישראל יחד, שבכל אחד מהם ישנה נפש אלוקית, אזי מיתוסף ענין חדש - בחינת השראת השכינה על עשרה מישראל.

שעת ההסתלקות - גמר העבודה

על פי זה יובן גם ענינו של ל"ג בעומר, יום הסתלקותו של רבי שמעון בר יוחאי. ככל שגדלה מעלת עבודת רשב"י בחייו [שאמר "בחד קטירא אתקטרנא, ביה אחידא, ביה להיטא" (בקשר אחד הנני קשור תמיד בבורא עולם, בו אחוז, בו להוט)], הרי המעלה שנפעלה ביום הסתלקותו גדולה עוד יותר, מצד מעלת 'הסך הכל' ומעלת 'האור העולה על כולנה'.

וזהו גם כן מה שמצינו בנוגע למשה רבינו: "חמישים שערי בינה נבראו בעולם, וכולן ניתנו למשה חסר אחד", ורק בשעת הסתלקותו זכה גם לשער החמישים, שער הנו"ן, שעה שעלה אל "הר נבו", הר ש(האות)-נו"ן בו.

על פי זה יובן מאמר המדרש על הפסוק "כי לא יראני האדם וחי", שאפילו 'חיות הקודש' (הנרמזות במילה "וחי" שבפסוק), הגם שאין להן גוף גשמי, אינן יכולות לראות את האור האלוקי בגילוי להיותן "תחת הרקיע". ויתירה מעלת הצדיקים, ש"בחייהם אינם רואים" אבל במיתתם רואים. היינו, אף שמצד מגבלות הגוף אין בכח האדם (אפילו הוא צדיק גמור) להכיל את אמיתת 'ראיית האלוקות' בעודו בחיים (נשמה בתוך גוף), מכל מקום בשעת יציאת נשמת הצדיק מכבלי גופו הגשמי, זוכה

ככל שמתבררים ומתבהרים בהכרתו עניני הגאולה האמיתית והשלימה (תמצית ושלימות כל המטרות הנשגבות כולן), ננסכים בו מלמעלה כוחות ושאר רוח "לבוז" ("ותשחק") לכל המניעות מבית ומחוץ, ומתגלים אצלו תעצומות הנפש לדלג, ללא חת, מעל כל המשוכות והמכשולים שבדרך].

למשמע דבריו נתחזקו תלמידיו, ואיש מהם לא נטל מדינרי זההב. דברי רשב"י חידשו בהם כוחות להתגבר על פיתויי היצר וקשיי הגלות ורעננו יכולתם להתמקד במשנה מרץ בעבודתם הפנימית.

צדקת רשב"י מגינה על כל הדורות עד ביאת משיח

בהמשך לזה מסופר במדרש מעשה נוסף: האמורא ר' שמעון בן חלפתא (שחי ופעל לאחר זמנו של רשב"י) היה עני מרוד וידו לא השיגה להוצאות שבת ויום טוב. התפלל ר' שמעון וביקש מזור למצוקתו וניתנה לו אבן טובה מן השמים. מכרה ר' שמעון והיה לו על הוצאות שבת ויום טוב.

בראותה זאת אמרה לו אשתו: הרי בשל נס העושר הגשמי, "יהא שולחנך (הרוחני) חסר ושולחן חברך מלא".

קיבל ר' שמעון בן חלפתא דבריה והתפלל כי יקחו ממנו את העושר הגשמי. והנה, מן השמים חזרו ונטלו ממנו את העושר הבלתי צפוי שניתן לו.

ומסיים המדרש: "רבותינו אמרו, הנס השני גדול מן הראשון", כי "משמיא מיהב יהבי, משקל לא שקלי" (מלמעלה נותנים אך לא נוטלים - אין מוציאים את הטובה מידי מי שקיבלה).

וצריך להבין: מדוע למדו חז"ל במדרש שגדול הנס השני רק מן המעשה של ר' חלפתא, ולא למדוהו מסיפור המעשה בדינרי זההב. שהרי כשהתגברו תלמידי רשב"י

דאורייתא" ב"גליא דתורה" (לגלות 'סתרי תורה' בתוך ה'פשוט', הוא ה'נגלה' של התורה), ועל ידי זה גם ב"גליא" שבעולם. ואף שהיו עוד כמה תנאים ואמוראים יחידי סגולה שעסקו בחשאי ובחדרי חדרים בפנימיות התורה, מכל מקום, ייחודו של רשב"י ויחידו הגדול היה שהמשיך זאת בגילוי בעולם.

ומכיון שהמשיך "אילנא דחייא" (עץ החיים - פנימיות התורה) בגילוי בעולם (שזהו מעין אופן ההנהגה שתהיה לעתיד לבוא בימות המשיח ותחיית המתים, שאז תהיה האלוקות בגילוי גמור בעולם הזה הגשמי), הרי שלגבי דרגתו זו של רשב"י, ובפרט ב"ג בעומר יום הסתלקותו וגמר עבודתו, אין שייך כלל ענין של חורבן וגלות.

רמזים נפלאים בלשון המדרש

ובזה יובן מה שמצינו במדרש סיפור אודות אחד מתלמידי רשב"י שיצא למקום אחר ונעשה עשיר. כשחזר התלמיד, חלשה דעתם של שאר התלמידים (- שנתקנאו בחברם שנתעשר ורפתה יכולתם להתמקד בעבודתם הפנימית). כשראה רבם מצוקתם, פעל לנסוך בהם כוחות מחודשים. ומספר המדרש שהוציאים רשב"י ל"בקעה שעל פני מרון" ("הר נבו" של רשב"י) - ואמר: "בקעה בקעה, המלאי דינרי זהב". כשנתמלאה הבקעה בדינרי זהב, אמר לתלמידיו: יכולים אתם ליטול מהדינרים כרצונכם, אלא שזאת עליכם לדעת - מי מכם שיבחר בעושר הגשמי, יאבד בזה את עושרו הרוחני.

[אשר זוהי משמעותו הפנימית של הכתוב "ותשחק ליום אחרון" - והוא על דרך הביטוי העממי "צוחק מי שצוחק אחרון". זה אשר (בעודו בגלות) מוסר נפשו לצאת מהגבלותיו, ולמרות כל הקשיים מתבונן בהתמדה להחיות בדמיונו את ציור הגאולה ("יום האחרון"), אזי

של ההנהגה העליונה היה ניכר בגלוי בזמן שבית המקדש היה קיים, ויחזור להיות ניכר בתכלית השלימות בימות המשיח ותחיית המתים.

לגבי רשב"י, שהיה בדרגה שלמעלה מענין החורבן, אין זה חידוש כלל שהיה ביכולתו להמשיך, על ידי פנימיות התורה שהתגלתה על ידו, שפע גשמי של דינרי זהב גם בזמן הגלות (שאין ניכרים סדרי ההנהגה העליונה בגילוי לשאר בני האדם). עיקר החידוש היה שהמשיך זאת לא רק עבורו, וכיוצא בו יחידי סגולה, אלא גם עבור תלמידיו שמצד עצמם לא היו שייכים כלל לדרגה זו.

[והראיה לכך שתלמידי רשב"י היו עדיין במעמד ומצב שהגלות תופסת אצלם מקום – מזה גופא שנגע להם כל כך ענינים גשמיים, עד שפעל בהם הדבר חלישות הדעת. ולעתיד לבוא לא יהיה שייך כלל ענין זה. וכמו שכתב הרמב"ם שזה ש"נתאוו... (חכמי כל הדורות) לימות המשיח", אינו מצד העושר הגשמי, שאכן יהיה אז בריבוי מופלג, כי אם מצד שיהיה הגשמי טפל לרוחני ובני אדם יסתפקו במועט אף שכל המעדנים יהיו מצויים כעפר].

ואף על פי כן מצד גילוי פנימיות התורה היה בכח רשב"י לפעול ההמשכה גם עבורם, (כי בכח לימוד ה'נסתר' יכלו גם הם, מבלי הבט על מעמדם ומצבם, לטעום מעין 'לעתיד לבוא'). ויתירה מזו, מכיון שפנימיות התורה ממשיכה אלוקות בעולם בגילוי לכל, הרי שגם תלמידי רשב"י (שבכל הדורות) יכולים לפעול ההמשכות הבאות על ידה.

ועוד יש לדייק בלשון "בקעה" שבסיפור, שאף ב"בקעה", המרמזת למקום נמוך (גם) ברוחניות, המשיך רשב"י את אופן ההנהגה דלעתיד לבוא.

על תשוקתם לעושר גשמי, מן הסתם ודאי חזרו ונטלו מלמעלה את דינרי הזהב?

ועוד, במדרש (פרשת נח), בין מעלותיו של רשב"י, מציינים חז"ל כי בימיו לא נראתה הקשת המשמשת אות שלא יהיה יותר מבול (די היה בצדקת רשב"י כדי להגן על כל אנשי דורו מפני המבול). ומסופר שם אודות המעשה בדינרי הזהב, מבלי לציין שחזרו ונטלו מלמעלה. ולכאורה אינו מובן: מדוע אין המדרש מונה בין שאר מעלותיו של רשב"י גם את מעלתו זו?

על פי האמור יובן הדבר. מכיון שענינו של רשב"י היה להמשיך פנימיות התורה בגלוי בעולם (שגם עתה, בזמן הגלות, תומשך אלוקות בגילוי בעולם הגשמי), הרי שאין לשבחו על יכולתו לחולל נסים המשדדים את הטבע. מעלתו המופלאה של רשב"י היתה דוקא יכולתו להמשיך אלוקות בעולם הגשמי בעודו במעמדו ומצבו הנחות. לזכוכו מבלי לשברו, ובזה דוקא להכשירו לגאולה (כדלקמן).

פנימיות התורה – טעימה מעין לעתיד לבוא

התורה היא מקור כל ההמשכות, הרוחניות וגם הגשמיות. זהו שכתוב "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר גו'", "בשמאלה עושר וכבוד", ומכל שכן בימינה, כדרשת רז"ל. וכן בפרשת 'בחוקותי' נאמר "אם בחוקותי תלכו גו' ונתתי גשמיכם בעתם גו'", וכמאמר הגמרא "חטים ככליות" (גרעיני חיטה גדולים). מבטיחה התורה כי הליכת האדם בדרכי ה' ממשיכה לו ברכה גם בגשמיות, וכמאמר אדמו"ר הרי"צ "הקדוש ברוך הוא אינו נשאר חייב" (על דרך "טוב שם משמן טוב" – כאשר מנהיג האדם עצמו בדרכי אמת, צדק ויושר, נותנים בו הבריות אמון וסוחרים עמו. ונמצא כי **ציות האדם לציווי האלוקי מצליח דרכו גם בגשמיות**). סדר זה

רשב"י פתח את הצינור לענין זה (המשכת סתרי תורה, עניני אלוקות, כאן למטה) ומסר זאת לתלמידיו ולדורות שלאחריו, והכניס זאת בפנימיות התורה, שבדורות האחרונים נתגלתה בהבנה והשגה ע"י תורת חסידות חב"ד.

וענין זה של המשכת אלוקות בעולם בגילוי לכל, מאיר בתוקף גדול בפרט בדור האחרון, "דרא דמשיחא". על דורנו זה שהוא בדוגמת "דרא דרשב"י", אמר התנא האלוקי, שהצימאון לאלוקות יגבר אצל כולם כל כך, עד שאפילו "רבייא" (תינוקות) יעסקו בפנימיות התורה. ואין מדובר דוקא בתינוקות ממש, כי אם גם באנשים מבוגרים (אשר הם כתינוקות בידיעת התורה).

זהו שכתב הבעל שם טוב הקדוש במכתבו הידוע: שכשעלה להיכלו של משיח ושאלו – אימתי קאתי מר? (מתי יתגלה כבודו?), נענה "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה".

ע"י הפצת מעיינות תורת החסידות (לימוד פנימיות התורה בהבנה והשגה) לכל שדרות העם, ועד לאנשים ומקומות שהם בבחינת 'חוצה' לגבי תורת ישראל – פועלים המשכת כל ההשפעות העליונות, גם בגשמיות, בטוב הנראה והנגלה. ועוד, והוא העיקר – הפצת המעיינות מזרזת ביאתו של 'גואל צדק' אשר יוליכנו קוממיות (בקומה זקופה) לגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש.

(מעובד מתוך התוועדות שבת בהר-בחוקותי ה'תשט"ז)

להמשיך את הגאולה אל תוך גדר הגלות

על פי האמור יובן מדוע אין מוזכרת במדרש פעולת רשב"י שחזרו מלמעלה ונטלו את דינרי הזהב. כי הפלא שחזרו ונטלו מלמעלה הוא מצד שינוי הסדר ב'עליונים', והרי לא זהו ענינו של רשב"י (אף שבדרגות של נסים היה זה נס נפלא יותר). ענינו של רשב"י הוא להמשיך כאן למטה, על ידי פנימיות התורה, את אופן ההנהגה דלעתיד. והמשכה זו נעלית לאין ערוך מאופן ההנהגה דניסים השוברים את הטבע בלבד. המשכה זו של רשב"י חודרת את התחתון מצד עצמו לרוממו ולהאירו (מבלי לשוברו) כפי שהוא במעמדו ומצבו הגשמי.

וזהו שאמר רשב"י כי בכחו להגן על כל הדורות עד ביאת המשיח. כיון שלרשב"י (שהיה ניצוץ משיח) ולפנימיות התורה ישנה שייכות למלך המשיח, שיגאלנו ע"י המשכת אלוקות בגילוי אל תוך עולם שכמנהגו נוהג, בעודו שרוי בגדרי הגלות.

כידוע, בכל שנה חוזרים ונעשים כל הענינים שהיו בפעם הראשונה. כשם שבכל ט"ו בניסן – מאיר הענין של יציאת מצרים, ובכל חג שבועות – הענין של מתן תורה (וכיוצא בזה בכל שאר המועדים, ימי הילולא וכו'), כך גם בכל ל"ג בעומר, חג מתן תורה של פנימיות התורה – מאיר ענינו של רשב"י, היא ההנהגה דלעתיד לבוא.

מארז ניגוני חב"ד

מ"ח ניגונים של התבוננות וכיסופים!!
4 דיסקים ב-120 ש"ח בלבד (כולל משלוח)

להזמנות: 052-56-75-770

עיצוב 050-654-8000

ב"ה

ל"ג בעומר

זא הרב
יאיר כהן

**הנכם מוזמנים
להתוועדות חסידית
לכבוד יום ההילולא של רשב"י
ויום מתן והתגלות ספר הזוהר,
הוא חג מתן פנימיות התורה.**

מוצ"ש אור ל-י"ח אייר
17/05/14 בחצר בית הרב
כלב בכפר חב"ד

23:00 - התכנסות

שיעור מיוחד בענינו של יום
ניגונים

וידאו התוועדות
עם הרבי מליובאוויטש

כיבוד והשרים זל האש
דמי השתתפות: 40 ש"ח

ניתן להגיע בשעה 21:30
לאירוע כפ"ח המסורתי
הכולל הדלקת המדורה הגדולה בעולם
ההתוועדות תחל מיד לאחר
התכנית האמנותית בכפר חב"ד
חניה במקום

ליצירת קשר ופרטים נוספים
(אוריאל) 0525-652-770

הסיפור השבועי

האיש המסתורי

הוא יצא לעבר העיר בירות שבלבנון, ששם התבססה קהילה יהודית גדולה. השמועה אמרה כי רוב בני הקהילה הם בעלי מלאכה ואנשי עמל, ואף שאינם בעלי הון, הם משתכרים בכבוד.

על פי בקשתו של רבי יעקב שמשון הורה רב הקהילה להזמין את כל יהודי הקהילה לדרשה שיישא האורח בשבת. ואכן, בשבת היה בית הכנסת מלא מפה אל פה ביהודי המקום.

פתח האורח בדרשה נלהבת, שזורה בפנינים על הפרשה ובדברי חן ערבים לכל אוזן. דממה שרתה בבית הכנסת וההקשבה היתה מלאה. אך לפתע עצר האורח את שטף דיבורו ופרץ בבכי. הכול הביטו בו בהשתוממות, ובמהרה הסביר הרב את סיבת בכיו:

"יהודים יקרים, לא דרשן אני ולא בן דרשן. שליח מצוה אני מקהילת קודש טבריה, שסכנה גדולה מרחפת על ראשה". כאן סיפר רבי יעקב שמשון על דרישתו של הפחה העריץ, וביקש מכל אחד ואחד להרים תרומה הגונה להצלת יהודי טבריה.

יהודי ביירות הגיבו ברגשות כנים של השתתפות בצער, אולם במהרה התברר לאורח כי אין ביכולתם להגיש עזרה ראויה. ראשי העדה הסבירו לו כי פרנסת יהודי המקום מספיקה אך בקושי לצורכי הקיום שלהם ואין בכחם לתרום, ודאי שלא סכום גדול כזה.

רבי יעקב שמשון התאכזב עמוקות. אם זה המצב בקהילת ביירות, איזו תקווה יוכל לתלות בבני קהילות אחרות, שאולי מצבן קשה יותר?

בשובו לבית מארחו שכב רבי יעקב שמשון לנוח מעט, ובחלומו ראה את רבו המנוח, רבי פינחס מקוריץ, המאיר

כרעם ביום בהיר הכתה הידיעה על ראשיהם של יהודי טבריה. היישוב היהודי לפני יותר ממאתיים שנה היה קטן ודל אמצעים, והגזרה שניחתה עליו היתה למעלה מיכולתו.

נציגי היהודים בטבריה נקראו במפתיע אל מושל הגליל העריץ, הפחה אחמד אל-ג'אזר. זה היה ידוע באכזריותו ובשנאתו ליהודים. הוא ניצל את המעמד שהקנתה לו ממשלת טורקיה להיטפל ליהודים בכל עת ולהצר את צעדיהם.

עתה תבע מהם הפחה להעלות לו סכום עצום. הוא הוסיף אזהרה: "אם לא תביאו לידי את הסכום במלואו בזמן שנקבתי, תגורשו מהעיר עם כל בני משפחותיכם".

התכנסו כל ראשי הקהל למצוא פתרון לאיום המרחף מעל ראשם. הם באו לידי החלטה לשגר שליח אל קהילות ישראל בארצות השכנות, לבקשם להרים את תרומתם להצלת יהודי טבריה. לא היה מתאים לשליחות זו מרבי יעקב שמשון משפיטובקה, שהכל הכירו בקדושתו ובחסידותו.

כמה שנים קודם לכן בא לטבריה. אחרי הסתלקות רבו, בעל ה'תולדות', היה לתלמידו של רבי פינחס מקוריץ. לאחר זמן הצטרף לעליית החסידים' הידועה, והתיישב בטבריה. שם בחר בחיי דלות ובלבד שיוכל לעסוק בתורה ובעבודת הבורא. לא עברה חצי שנה מאז עלייתו, והוא נתבשר על הסתלקות רבו, רבי פינחס מקוריץ.

קשה היה לרבי יעקב שמשון לקבל עליו את השליחות, שאילצה אותו לעזוב את לימודו לזמן רב, וגם המסע היה כרוך בסכנות רבות. עם זה, הסכנה המרחפת על יהודי העיר הכריעה לדחות כל שיקול אחר.

ורבי, רבי פינחס מקוריץ. לא אעזובך עד אשר תיענה לבקשתי".

כאשר שמע הלה את שמו של רבי פינחס מקוריץ, שינה את טעמו. בשקט אמר: "אם כן, אחוז בי ובוא עמי ואל תרפה".

רבי יעקב שמשון החזיק בחגורתו של האיש והלך אחריו. בתוך זמן קצר עמדו רגליהם מחוץ לעיר, ולמרבה תדהמתו מצא פתאום את עצמו עומד עם האיש בשערי קברו של רבי שמעון בר-יוחאי במירון!

האיש פנה אל רבי יעקב שמשון והזהירו לבל ייכנס עמו, כי עליו להשתטח על ציון רשב"י לבדו. שמר רבי יעקב שמשון את פקודת האיש והמתין בחרדת קודש מחוץ למערה.

פתאום יצא האיש החוצה, פניו נוהרות משמחה, והוא קרא אל רבי יעקב שמשון: "הבה נודה לה", כי זה עתה פעל רשב"י שהגזרה נתבטלה! יכול אתה לשוב לעירך".

נפרד ממנו רבי יעקב שמשון וחזר לטבריה שמח וטוב לב. תיכף בהיכנסו בשערי העיר נתבשר כי הפחה אחמד אל-ג'אזר מת מוות פתאומי, ומכיון שכן בטלות כל גזרותיו.

לו את פניו ושואל מדוע הוא מודאג ביום שבת קודש. סיפר לו רבי יעקב שמשון את סיפור גזרתו של הפחה, ואת התנפצות תקוותו מיהודי בירות.

אמר לו רבו: "תנוח דעתך. ה' יהיה בעזרך אם תעשה כדבריי. מחר בבוקר השכם להתפלל שחרית וצא לרחוב. צפה בעוברים ובשבים, וכשתראה אדם חגור חבל גס רץ בדרכו בלי להביט אנה ואנה, תפוס מיד בחגורתו ואמור לו כי אנוכי שלחתיך לבקש את עזרתו".

קם רבי יעקב שמשון מעודד. לפליאת רב הקהילה למראה השינוי הפתאומי במצב רוחו, השיב האורח במילים קצרות: "נודע לי כי בעזרת ה' יימצא מוצא לצרתם של יהודי טבריה". סתם ולא פירש.

למחרת בבוקר עשה רבי יעקב שמשון ככל אשר ציווהו רבו. הוא צפה בעוברים ובשבים ופתאום הבחין באדם רץ המתאים לתיאור שקיבל בחלום. מיד מיהר אליו ואמר: "ר' יהודי, זקוק אני לעזרתך!".

האיש הגיב בתימהון, ומשך בכתפיו: "מה אתה רוצה ממני?! אינך רואה כי ממחר אני, ואין באפשרותי לעזור לך?!".

אולם רבי יעקב שמשון לא הרפה מאחיזתו בו. הוא השיב בתקיפות: "פונה אני אליך בשליחותו של מורי

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת בחוקותי

”אם בחוקותי תלכו...”

הקב”ה מבטיח לבני ישראל, שאם ילכו בחוקות התורה יזכו לברכה גשמית ורוחנית: הגשמים ירדו בעיתם, תבואות השדה ופרי העץ יהיו בשפע, יזכו הם לשבת לבטח בארצם מבלי שחיות טורפות יטרידום, פחדם יפול על אויביהם שיחששו להתגרות בהם, זרעם ירבה ויפרוץ, אלוקים יהיה בקרבם ויזכו לגדולה רוחנית.

”ואם לא תשמעו לי...”

אולם, אם לא ילכו בני ישראל בדרכי התורה ולא יאבו לשמוע בקול ה’, אזי ימאס בהם ה’ ויענישם בעונשים כבדים ונוראים שילכו ויחריפו באם יעמדו במרדם ולא ישובו בתשובה. התורה מפרטת שורה ארוכה של מכות וחוליים בבית ובשדה, בבריאות ובמשפחה ועד לגירוש מן הארץ, תוך מכות קשות מאויביהם שיכבשו את הארץ, יחריבו המקדש ויגלום לבין העמים.

בסיום הדברים הקשים מרגיע ה’ ומבטיח כי גם בגלותם בארצות העמים לא יפר הוא את בריתו לאברהם, יצחק ויעקב ולא יכלם או יחליפם באומה אחרת (ובאחרית הימים ישובו הפרט והכלל בתשובה שלימה וסוף ישראל לשוב לארצם, באשר ברית נצח כרת ה’ עם אבות האומה ובגאולה האמיתית והשלימה יקובצו כל בניהם לאחד אחד (לארצם).

הנודר לה’ ערך נפש’

הנודר ערך נפש’ – להביא להקדש (לתרום כסף או

שווה כסף למקדש ולמשרתים בו בקודש) ערך אדם כלשהו מישראל, באומרו ”ערך פלוני עלי להקדש”, יחושב ערך נפשו של אותו פלוני על פי גילו ומינו.

הנודר ערך זכר מבן עשרים עד שישים – ישלם להקדש חמישים שקלים, מגיל חמש ועד עשרים – עשרים שקלים, מבן חודש עד חמש שנים – חמשה שקלים ומגיל שישים ומעלה – חמשה עשר שקלים.

הנודר להביא להקדש ערך נקבה מגיל עשרים ועד שישים – ישלם שלושים שקלים, מבת חמש ועד עשרים שקלים ומגיל שישים ומעלה – עשרה שקלים.

כאשר אין יד הנודר משגת ערכים אלו, יעריך הכהן את יכולתו הכלכלית של הנודר ויקבע בהתאם לכך את הערך הכספי אשר יושת עליו (כל השקלים האמורים, הינם שקלי כסף שהיו נוהגים באותם ימים).

דיני המוקדשים ותמורתם

משהקדיש אדם בהמה טהורה וראויה לקרבן, ניטלה ממנו האפשרות להמירה (להחליפה בכסף או בשווה כסף) כי מרגע הקדשתה חלה הקדושה על גופה. ואם בכל זאת ימירה המקדיש, יהיו גם הבהמה שהקדיש וגם תמורתה קודש.

ואם הבהמה המוקדשת טמאה לא תחול הקדושה על גופה באשר אינה ראויה להקרבה, והיא תימכר בשווייה שעל פי הערכת הכהן. ובמקרה שהתורם עצמו יהיה

קבלת עול מתוך תענוג

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

קבלת עול בהתמסרות מוחלטת לקב"ה, אינה קבלת עול של חוסר ברירה. דוקא נתינה עצמית מתוך התבטלות גמורה מביאה לתענוג גדול ביותר, כדוגמת העבד הנאמן, שכל תענוגו הוא בהסבת עונג לאדונו.

"אם בחוקתי תלכו" (ויקרא כו,ג)

– "חוקה חקקתי, גזירה גזרתי".

בלי הגבלות

צורה כזאת של קיום מצוות עלולה להיראות יבשה ונטולת חיות, אך האמת היא, שדוקא קבלת העול היא המביאה את התענוג הגדול ביותר. אין זו קבלת עול של חוסר ברירה, אלא התמסרות מוחלטת לקב"ה, עד שכל השאיפה היא לגרום לו קורת רוח, כעבד נאמן, שכל תענוגו הוא בהסבת עונג לאדונו.

דוקא על ידי התבטלות וקבלת עול מגיעים ל"תלכו" – לעלייה ולהתקדמות רוחנית (שנקראת הליכה). כל עוד עבודת ה' תלויה בשכל ובהבנה, היא מוגבלת על ידם ואינה יכולה לפרוץ לגבהים אמיתיים. דוקא על ידי קבלת עול מגיעים לעלייה אמיתית ובלתי מוגבלת.

גשם מלמעלה

ומהו השכר שהקב"ה מבטיח על קיום מצוות באופן כזה? אומרת התורה: "ונתתי גשמיכם בעתם". כשם שגשם הוא דבר הבא מלמעלה, כך 'גשם' במונח הרוחני רומז לתורה, שבאה מלמעלה. הקב"ה מבטיח לנו, שעל ידי "בחוקתי תלכו" נזכה לאור התורה, עד לאור הגדול שיתגלה על ידי משיח צדקנו.

שפע זה יורד עד העולם הגשמי כפשוטו, עד גשמים כפשוטם של דברים, אך הדברים באים באופן שהרווחה הגשמית איננה מפריעה, חלילה, לעבודת ה', אלא להפך – היא מסייעת לעבוד את הקב"ה מתוך מנוחת הנפש והרחבת הדעת.

(מעובד מתוך הספר "שלחן שבת", על פי

ספר השיחות 'ליקוטי שיחות' פרק א')

פרשת בחוקתי נפתחת בפסוק "אם בחוקתי תלכו", ובהמשך מובטח השכר על כך. לכאורה נראה שהקב"ה מציב כאן תנאי לקבלת ברכותיו. אולם הגמרא מפרשת: "אין 'אם' אלא לשון תחנונים". כלומר, לא תנאי מציב לנו הקב"ה, אלא מבקש בקשה נפשית. הקב"ה מתחנן, כביכול, לפני עם ישראל – אנא, לכו בחוקתי.

ברור ומובן, שבקשה כזאת מאת הקב"ה איננה רק בקשה, אלא יש בה משום נתינת כח וסיוע. הקב"ה נותן את הכוחות ומבטיח לכל יהודי שאמנם יצליח לקיים את "בחוקתי תלכו". דבר זה מופנה אף אל היהודים הרחוקים ביותר, שהרי נאמר: "לבלתי יידח ממנו נידח".

כמו חוק

מה הקב"ה מבקש שנעשה? – "בחוקתי תלכו". לדברי כמה מפרשים, הכוונה היא למצוות התורה. ידוע, שיש שלושה סוגים במצוות: 'משפטים' (מצוות שכליות), 'עדות' (מצוות שהשכל עצמו לא היה מחייבן, אך לאחר שצוותה עליהן התורה ניתן להבינן, כדוגמת מצוות החגים והמועדים), ו'חוקים' (מצוות שלמעלה מכל היגיון, כשעטנז, פרה אדומה ועוד). אולם התורה בוחרת כאן להגדיר את כל המצוות בשם הכולל 'חוקים'.

הטעם לכך: כאן חפץ הקב"ה להורות לנו דרך בקיום המצוות – קיימו את כל המצוות כפי שמקיימים 'חוקים', גם את ה'עדות' וה'משפטים'. אף על פי שהן מובנות בשכלנו, עלינו לקיימן מתוך קבלת עול, כציות לרצון ה'. לא משום שהשכל מחייב כך, אלא משום שהקב"ה ציווה

חסידות על הפרשה בחוקותי

עבודה מתוך הליכה ועלייה מתמדת אם בחוקותי תלכו (כו,ג)

מפרש הבעל שם טוב:

"אם בחוקותי" – הפסוק מדבר באדם שהגיע לחוק קבוע בעבודתו, שממנו הוא אמנם לא גורע אך גם אינו מוסיף, מצווה עליו התורה:

"תלכו" – אסור לו לישאר במצב זה, אלא עליו לחדש ולהוסיף בעבודתו מתוך הליכה ועלייה תמידית.

זהו שכתוב (תהילים פא) "כי חוק לישראל הוא, משפט לאלוקי יעקב": "כי חוק לישראל הוא" – מי שעבודתו היא בבחינת חוק קבוע, ללא תוספת, "משפט לאלוקי יעקב" – יצטרך לתת על כך דין ומשפט.

(כתר שם טוב עמ' לה)

'לאפות' את התורה באש האהבה ואפו עשר נשים לחמכם בתנור אחד . . ואכלתם ולא תשבעו (כו,כו)

לחם – היינו תורה, שנמשלה ללחם (ראה שבת קכ).
"עשר נשים" – היינו עשר כוחות הנפש.

"ואפו עשר נשים לחמכם" – יש 'לאפות' את התורה שלומדים ברשפי האהבה לה' המתעוררת בעת התפילה, אהבה כזו החודרת לכל עשר כוחות הנפש.

"בתנור אחד" – אש האהבה באה מהתבוננות ב'אחד', באחדות הבורא. רק כשלומדים תורה בצורה כזו נקלטים דברי תורה בנשמה, ואילו כשאין התורה 'אפויה' באש האהבה אין היא 'מתעכלת' היטב בנשמה. וכפי שהוא בלחם גשמי, שרק אם הוא אפוי טוב הוא מתעכל כראוי.

"ואכלתם ולא תשבעו" – תחזרו על לימודכם שוב ושוב, ובכל פעם יהיו בעיניכם כחדשים ממש, וככל שתברו לשקוד בתורה, לעולם לא תשבע נפשכם בה.

(לקוטי תורה ויקרא עמ' מח)

לקרב מתוך הקרבה ... ולא ימירנו ואם המר ימירנו והיה הוא ותמורתו יהיה קודש... (כו,לג)

המר ימירנו והיה הוא – ראשי תיבות הוי', והוא צירוף שם הוי' השייך לחדש שבט (סידור האריז"ל)

המרה – רומז ל'המרת' יהודי שאינו מודע ליהדותו ולהחזירו לצור מחצבתו. "לא ימירנו" – לכאורה לא היו צריכים לעסוק בעבודה זו, שכן בירידה ממקומו להתעסק עם יהודי זה, האדם מביא את עצמו לידי ניסיון, אבל מבלי הבט על כך מוכרח להיות "המר ימירנו" (כמרוז בצירוף שם הוי' הנ"ל, המתחיל במילים אלו), שכן אין לך דבר העומד בפני פיקוח נפש רוחנית.

ואם ישאל השואל: כיצד, באמת, יכניס את עצמו לניסיון כזה? על זה ממשיך הכתוב "והיה הוא" – לא זו בלבד שלא ייפול מדרגתו חלילה אלא עוד יתוסף לו תקיפות ושלמות בעבודתו, "והיה – בהווייתו יהא" (ברכות יג).

והנה, המילים "ותמורתו יהיה קודש" אינן כלולות בצירוף. ללמדנו, שחובתנו להמשיך ולעסוק ב"המר ימירנו" גם במקרה שאין רואים תוצאות, לא רואים את ה"יהיה קודש". עלינו לעשות את שלנו והקב"ה יעשה את שלו.

(לקוטי שיחות כרך כו עמ' 90)

בקרו אותנו באתר
 המחודש www.tanyaor.com
 וגם ביו-טיוב ובפייסבוק:
 בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

תניא
 מודעות
 עצמית
 ביהדות

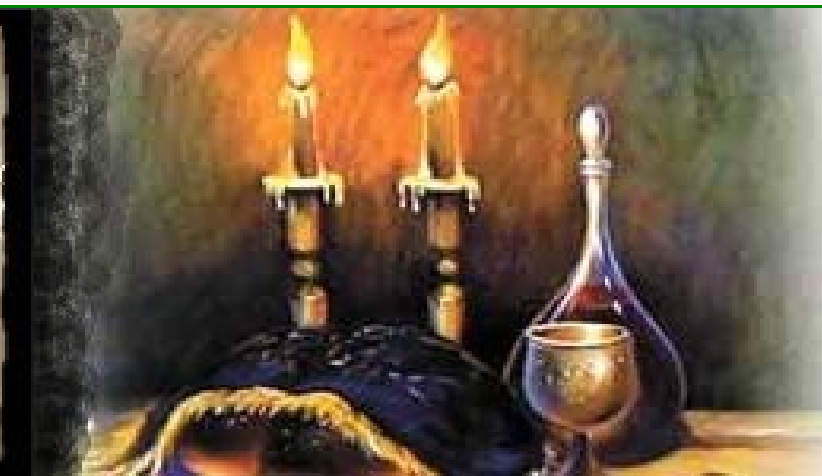
שבת שלום!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
 כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
 להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
 ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון קי"ז)
20:11	18:54	י-ם
20:13	19:09	ת"א
20:15	19:02	חיפה
20:12	19:11	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון